Grandpierre Attila: Kik építették a kő köröket? - Összefüggések Stonehenge és a magyarok között. 1. rész - A magyarok ma ismert legrégibb krónikája Tárih-i Üngürüsz - Ez az őskrónikánk azt írja: "A regösök és a krónikások ezt így írták meg (3. old.). Üngürüsz (a magyarok) népe Hunor nemzetségéből származott (5. old.). Amikor (Pannónia) tartományába érkeztek, látták. hogy az ő nyelvükön (azaz a hunok nyelvén) beszélnek (az ottani népek). Végülis a Tiszán átkel ő Hunor népe egyesült Hunornak azzal a népével, amelyik Adzsem padisahjával (az özönvíz utáni Nimród, Evilath uralkodójával) erre a tájra költözött és itt telepedett le" (57. old.).

Megjelent: KAPU, 2005.09/62-65. oldal. Grandpierre Attila:

Kik építették a kő köröket?

Összefüggések Stonehenge és a magyarok között. 1. rész.

Kik voltak a magyarok elődei? Vajon csakis más, nem-magyar népek lehettek, ahogy azt igyekeztek belénk sulykolni? Mielőtt eltévednénk a többszáz éve mesterségesen kialakított homályban, nézzünk először pár alapvető tényt!

László Gyula a kettős honfoglalás elméletével 1978-ban állt elő. Grandpierre K. Endre 1979-ben jelentette meg az első tanulmányt őskrónikánkról, a törökből magyarra Blaskovics József prágai turkológus tanszékvezető professzor által lefordított magyar ősgesztáról, amellyel megtörte a Vámbéry Ármin által az MTA-nak bemutatott magyar őskrónikát, a Tárih-i Üngürüsz-t övező 120 éves (!) csendet. A magyarok ma ismert legrégibb krónikája Tárih-i Üngürüsz (azaz: A magyarok története) címmel maradt ránk - közvetlenül az árpádi bejövetel előtti időkben íródott. Ez az őskrónikánk azt írja: "A regősök és a krónikások ezt így írták meg (3. old.). Üngürüsz (a magyarok) népe Hunor nemzetségéből származott (5. old.). Amikor (Pannónia) tartományába érkeztek, látták, hogy az ő nyelvükön (azaz a hunok nyelvén) beszélnek (az ottani népek). Végül is a Tiszán átkelő Hunor népe egyesült Hunornak azzal a népével, amelyik Adzsem padisahjával (az özönvíz utáni Nimród, Evilath uralkodójával) erre a tájra költözött és itt telepedett le" (57. old.). Grandpierre K. Endre tanulmánya országszerte nagy figyelmet ébresztett, és ennek nyomán 1982-ben meg is jelent a Tárih-i-Üngürüsz, még ha meghamisított formában is (pl. "A (magyar) regösök és a krónikások ezt így írták meg" helyett "Az évszázadok hírnökei és a hírek elmondói ilyenképpen adták elő"-re voltak képesek módosítani a szöveget, csakhogy fenntartsák a magyar írástudatlanság tudománytalan dogmáját). 1996-ban jelent meg Grandpierre K. Endre "Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért" c. tanulmánya, amiben részletesen dokumentálja a magyarság több, mint tízezer évre visszamenő múltját. Tízezer év, és sokezer kilométert átfogó távolság! Hiszen Evilath földje (a Kaszpi tenger alatti Média, a méd mágusok földje) négyezer kilométerre van a Kárpát-medencétől! Hogyan volt képes a magyarság négyezer kilométeres távolságon át többezer éven keresztül kapcsolatot fenntartani? Honnan tudta Hunor és Magor az özönvíz után, hogy ha eltűnt előlük a Csodaszarvas (a Nap), az csak azt jelentheti, hogy vissza kell költözniük a Kárpát-medencébe? Grandpierre K. Endre kimutatja, hogy tudniuk kellett róla, hogy őshazájuk a Kárpát-medence, Eviláth földje csak

átmeneti haza, mert a szent haza, az őshaza a Kárpát-medence - Csodaszarvas-mondáink részletes elemzése ezt meggyőzően bizonyítja. És azt is kimutatta az elemzés, hogy sürgető körülmények is szerepet játszottak a visszatérés időzítésében, és ezek a sürget ő körülmények halmozódtak fel olyan mértékben, hogy a visszatérés nagy feladatát már nem lehetett tovább késleltetni. Ezek a sürget ő körülmények pedig nem lehettek mások, mint hírek, amik a Kárpát-medencéből, az őshazában él ő magyaroktól érkező hírek, kérések, sürgetések. Ez pedig azt jelenti, hogy a magyarság évezredeken keresztül földrészeket átfogó méret ű futárszolgálatot volt képes fenntartani! Páratlan, világra szóló teljesítmény ez az özönvíz utáni világban, ahol nyilván az özönvíz utáni körülmények miatt is megnehezült az élet menete. De nem páratlan ez a magyar történelemben, mert ahogy erre Grandpierre K. Endre 1996-ban rámutatott, Kézai "A magyarok viselt dolgai" c. krónikájában arról számol be, hogy Attila nagy nyugati hadjárata megkezdésekor a világ négy égtája felé őrszemeket állított fel. Őrszemeinek első csoportja Sicambriától kiindulva Köln germán városáig húzódott, éjjel-nappal őrködvén, egymástól olyan távolságban helyezkedett el, hogy mindegyikük hallhassa a másik (azaz őrszomszédja) kiáltását. A második (csoport, ágazat) a Litváig, a harmadik a Don folyam mentéig, a negyedik Zára dalmát városáig állt őrséget, s ezek szavából és kiáltozásából a világ négy égtája értesülhetett arról, hogy Attila mit tesz és miféle tevékenységgel van elfoglalva." Grandpierre K. Endre kimutatja, hogy a Kézai feljegyezte anyag félreérthetetlenül a Négy Égtáj urainak őshagyományaira épül, azaz a földkerekség urai hozták létre annak idején a négy világtáj őreinek szervezetét, ez öröklődött át a hunok korára és Attila ezt a hagyományt újította fel. Tegyük hozzá, hogy a földkerekség legnagyobb szabású építménye, a kínai Nagy Fal - micsoda egybeesés - ugyancsak a hunokkal kapcsolatos. A Selyemút - hogy, hogy nem - ismét csak a hunokkal kapcsolatos, Kínától a Kárpát medencéig vezet - sőt, az egész útvonal az ókori Szkítia területén fut! Az ókor híres útjai közül Fényes Elek (1851) szerint az obszidián út, és a sóút is a Kárpát-medencéből indult el, s őt az egyik európai borostyánút, valamint a kagylóút és a selyemút is ide vezetett vagy itt ment keresztül. Az utak összefutása pedig éppen a tömegek által sűrűn látogatott, vagy lakott területet jelenti" (Bárczy, 1999, 11).

Mesterházy Ernő (2003, 326) észrevette, hogy az M7-es autópálya somogyi szakaszán, amely 80 km hosszú, 20 rézkori vagy régibb települést tártak fel, kifejezetten újkőkorit, azaz a Dunántúli Vonaldíszes Kerámia népének leleteit és nyomait pedig 10 helyen (Bendár Mária-Honti Szilvia-Kiss Viktória, Somogyi Múzeumok Közleményei, 2000, 102-103. old.). A feltárt somogyi szakasz felülete 8 négyzetkilométer, és erre 10 újkőkori telep esik, eszerint négyzetkilométerenként egy. Ha az M7-es autópálya nyomvonalának kiválasztása véletlenszerűnek tekinthető, ebből számszer ű becslést nyerhetünk a Kárpát-medence népességére az ókorban. A feltárások szerint az ókori Polgár (i.e. 6000 körül) 2000 f ő lakosságú volt, a kisebb települések 30-50 főt számláltak. Ómagyarország területe 320 ezer négyzetkilométerére a leleteknek megfelelően 5% nagyvárost véve 16 ezer nagyváros (egyenként 2000 fő) és 304 ezer falu (30 fő) adódik - azaz összesen egy megdöbbentő szám: 40 millió fő - ami azonban kevésbé megdöbbentő, ha a mai népességgel vetjük össze, hiszen eszerint a Kárpát-medence lakossága eszerint nem változott lényegesen! A 40 millió egytizede is 4 millió - egy olyan szám, ami mellett nem lehet elmenni, különösen, mivel nem légből kapott, hanem szigorú tárgyi

bizonyítékokon - amiket persze minél szélesebb adatbázison kell újra és újra leellenőrizni. A tatárlakai korong (Záhonyi András: A tatárlakai korong 7000 éves? KAPU 2005.06-07, 98-101) újabb, régészeti bizonyítékot jelent a Folyamköz-béli sumér kultúra és a kárpát-medencei kultúra között, ismét csak évezredek és többezer kilométer távolságán átívelve.

Kirajzolódott előttünk egy kép, amelyben a magyarok már az özönvíz idején magyarul beszéltek, és amelyben a magyarok közötti kapcsolat tízezer éveken és sokezer kilométeren át szoros, folyamatos, él ő volt. Nimród fiait, idézzük csak elénk még egyszer, Hunornak és Magornak hívták. Létüket most már történelmünk leghitelesebb forrása, legrégibb eredetű őskrónikánk is alátámasztja. Eviláth földjéről tény, hogy sok hatás kimutatható a magyarságban. A méd mágusok (legalább részben) Magor népének helyben maradt utódai. Hérodotosz azt írja, hogy a mágusok a médek szent kasztja. A "medicina" világszó, a világ sok nyelvében az orvost jelöli. Medikus, azaz orvostanhallgató nekünk is ismerősen cseng. Ha a medikus, medicina szó a médek népnevéből ered, akkor a médek híresek kellett legyenek gyógyító képességeikről. Tény, hogy az ókori médek gyógyító képességei még 2000 évvel később, 150 évvel ezelőtt is közismertek voltak: Alexandre Dumas "A királyné nyakéke" c. könyvének 41. oldalán még úgy ír: ha meggyógyítja barátomat, akkor a (méd) mágusokhoz hasonló mágikus képességekkel bír! A "méd", "mad" és a "mag" szavak egyaránt eszerint jelentésükben is ugyanazt a "gyógyító, nagytudású, magastudású" jelentést hordozták. Média az ókori Perzsia elődje. Vajon kik lehetnek ezek a médek, akiknek törzsei Strabón szerint "a byssek, párai, takának, arizantok, budák ás magok", és szent törzsük a mágus törzs? Rájöttem, hogy a legilletékesebbeket, a kortárs népeket kell vallatóra fogni. Perzsául Médiát úgy mondják: Mada. A "mada" név nyomában kutatva rábukkanunk a szarmatákra, akiknek nevét újabban a "Surya Mada", "Surya Madra" (Surya: az indiai Napisten), "Napistenű Médek" indiai névből származtatják. Aradi Évától, a neves India-kutatótól tudom, hogy a hinduk a legmagasabb, bráhmin kasztba egyedül a "magar" nevű mágusokat vették be, mert róluk a bráhminok elismerték, hogy többet tudnak, mint ők maguk. Ha tehát a perzsák a méd mágusokat "mada", "magos" néven nevezték, az indiaiak "madra" és "magar" néven, akkor a méd és a magyar mágusok között közvetlen kapcsolat állhat fenn. Nemrég fény derült arra is, hogy a Kassai Kódex hiteltelenítési törekvései megbuktak (Horváth Lajos, az Országgyűlési Levéltár nyugalmazott fő levéltárosa cikke: A Kassai Kódex, augusztus havi Magyar Fórum, 2005. 8. szám, 40-46. old.) - a Kassai Kódex eredeti szövegében pedig a magyar ősvallás tisztségviselőit következetesen mágusoknak nevezik. Az ókori kínai nyelvben az "udvari mágus" kifejezésre a "mag" kiejtésű szót alkalmazták, vagy Magor nevének szótövét - és így magyar népnevünk szótövét. Attila hun nagykirályt a médek királyának is nevezték kortársai. Ha pedig Magor és népe valóban léteztek már az özönvíz körüli időkben, ahogy ezt a fentieken kívül még rengeteg cáfolhatatlan adat is jelzi, akkor a magyar nép és a magyar nyelv egyaránt legalábbis az özönvízig visszavezethető folytonosságot mutat.

Mindezt azért kellett előre bocsátanom, mert mostanában furcsa bizalmatlanság ütötte fel a fejét a köztudatban a magyarok őseinek magyar mivoltát illetően, és ezt a homályt el kellett oszlatni. Annál is inkább, mert a legutóbbi években cáfolhatatlan régészeti tények sokasága utal arra, hogy Stonehenge építői, szellemi atyjai, tervezői magyarok voltak. Mivel Stonehenge több hullámban, i.e. 3000 körüli évektől kezdve

épült, vagyis mindössze 5 000 éves, ezért 1.) ha akkoriban a magyarok ősei magyarok voltak, és 2.) ha a magyarok ősei építették Stonehenge-t, akkor a matematikai tételnek megfelelően, miszerint ha A=B és B=C, A=C, kénytelenek leszünk kimondani, hogy 3.) Stonehenge-t magyarok építették. De hogy egy ilyen súlyú állítást kellően megalapozhassunk, lássunk előbb a tények módszeres bemutatásához!

2001-ben T. Douglas Price és munkatársai tollából alapvető jelentőségű munka látott napvilágot a nagytekintélyű "Antiquity" című régészeti szaklapban (75: 593-603). Ebben a szerzők a legújabb stroncium-izotópos vizsgálatokkal kimutatták, hogy a történelem előtti Európa első magasműveltsége, a vonaldíszes kerámia kultúra a mai Magyarország területéről indult ki 7700 évvel ezelőtt, mégpedig nem egyszerűen a kultúra terjedt el, hanem a népesség. Megírják, hogy Európa a vonaldíszes kerámia népének köszönheti a földművelés, a házépítés, a temetkezés, a kifinomult fazekasság, a magas színvonalú kőmegmunkálás tudományait. A stroncium-izotópokkal ugyanis a csontvázak anyagát tudták megvizsgálni, és ezekről tudták kimutatni, hogy milyen klimatikus és táplálkozási viszonyok között nőttek fel a kultúra tényleges hordozói, az emberek. Az egyes tájakra, körzetekre ugyanis más és más stroncium-izotóp arány jellemző, és ennek alapján az egyes emberek vándorlása is nyomon követhet ő a stroncium izotópok vizsgálata alapján. A vonaldíszes kerámia hordozóiról Európa-szerte kiderült, hogy túlnyomó részük a Kárpát-medencében született és nevelkedett, és ezeket a fizikai vizsgálattal megállapított tényeket régészeti leletek is bőségesen alátámasztják. Mesterházy Zsolt "A magyar ókor" c. kétkötetes munkájának (2003) 2. kötetében (257. oldaltól) bemutatja, hogy a vonaldíszes kerámiatárgyak fő meghatározó motívuma, a spirál valójában Nap-jelkép, amely Ó-Magyarország minden korszakában, több mint tízezer éven át jelen van folyamatosan, törés nélkül, a vonaldíszes kerámiát megelőzően is.

Európa első kőkörei a mai Magyarország területén, Polgár-Csőszhalom környékén épültek 7000 évvel ezelőtt, a vonaldíszes kerámia szül ő földjén (lásd sorozatunkat: Kőkörök és szkíták, KAPU 2005. 06-07, A kőkörök eredete és az emberiség eltemetett őskori magaskultúrája, 1.-3. rész, KAPU 2005. 03-04-05). Mesterházy (2003, 324) részletesen leírja, hogy közösségi ünnepek céljára szolgáló építmény nyomaiként ötszörös körárok-rendszert találtak, amelynek építéséhez 30-40.000 köbméter földet munkáltak meg, azaz óriási szervezőerőt kellett mozgósítani. Zalai-Gaál István, az MTA Régészeti Intézetének munkatársa, a történettudomány (régészet) doktora az Archaeológiai Értesítő-ben (1990, 117: 3-24) megírja, hogy "A közép-európai vonaldíszes kerámia elterjedési területein szinte mindenhol nagyobb számban találtak árokrendszereket, körárkokat légifotózással, illetve az ahhoz kapcsolódó magnetométeres mérésekkel." Feltételezhető, hogy ezek a közösségi ünnepek céljára épülő körárok-rendszerek, amelyekben például Polgár-Csőszhalomnál is Napisten-tiszteletre utaló tárgyakat találtak (lásd A Magyar Nemzeti Múzeum régészeti kiállításának vezetője, Kr. e. 400 000-Kr. u. 804, Magyar Nemzeti Múzeum, 2002, 42), Nap-szentélyek voltak. Tájolásuk csillagászati alapon történt. Ha pedig ez így van, akkor minden bizonnyal a kőkörök közvetlen elődeinek tekinthetők, olyan építmények nyomai, amelyek szarvasagancsokból (mint Stonehenge első szakaszában), facölöpökből (mint az erdélyi körárok-

rendszerekben), és kőoszlopokból (mint Stonehenge második-harmadik szakaszában) épültek, de amelyeknek ma már csak nyomai, árkai maradtak fenn.

2002-ben öt kilométerre Stonehenge-től, Amesbury mellett rendkívüli régészeti leletre bukkantak. A Wessex Archeology (http://www.wessexarch.co.uk/faq.html#whatis) Nagy-Britannia egyik legnagyobb régészeti központja. Honlapjukon (http://www.wessexarch.co.uk/projects/amesbury/archer.html) alapos tájékoztatás található az Íjász Király, Stonehenge Királya (Amesbury Archer, King of Stonehenge) feltárásáról. A feltárt sírban csupa rendkívüli tárgyra bukkantak. Amíg a korabeli Európa sírjaiban 5 tárgy, köztük egy arany tárgy tulajdonosa már gazdagnak számított, addig Stonehenge Íjász Királyának sírjában mintegy 100 tárgyat találtak, köztük arany fülbevalókat. A sír az egész korabeli Európa kiemelkedően leggazdagabb sírja - több mint tízszer annyi tárgyat tartalmaz, mint az utána következő leggazdagabb ismert sír az egész korai bronzkorban (i.e. 2 400- 1 500). Az Íjász Király i.e. 2 300 körül élt, vagyis Stonehenge második szakaszának épülése idején, és így feltételezik, hogy az ő magas szintű tudásával függ össze a Stonehenge épülésében megtestesülő magas szintű csillagászati és vallási tudás.

Az Íjász Király fogazatának, csontvázának és tárgyainak (két arany fülbevaló vagy hajcsat, három réz kés, kovakő nyílhegyek, homokkő könyökvédők és fazekak) izotópos elemzése váratlan eredményekre vezetett. Az oxigén izotópjainak elemzése a fogzománc tulajdonosának származási helyére enged következtetni. A fogzománc kémiai jegyzőkönyv a kutatók szemében, feljegyzi a gyermekkortól kezdve a klímát, a geológiai viszonyokat. Minden egyes fog ablakot nyit a fogzománc képződési ideje alatti viszonyok feltérképezéséhez.

Majdnem minden oxigén, ami beépül a csontozatba és a fogazatba, az ivóvízből származik, és majdnem minden víz, amit megittak, esőből vagy hóból adódott.

Az oxigén három izotópjának (eltérő atomsúlyú változatának) aránya függ a lakóhely vízparttól mért távolságától, tengerszint feletti magasságától, és a földrajzi szélességtől. Meleg klímában magasabb az oxigén 18-as izotópjának aránya. A fogban talált oxigén izotópok arányait összehasonlíthatjuk a különböző körzetek ivóvizeinek arányaival, és ennek alapján meghatározható, hol élt a fog tulajdonosa fogzománcának képződése idején. A vizsgálatok szerint az Íjász Király Közép-Európában élte le fiatal éveit, mégpedig egy a mai brit éghajlatnál hidegebb körzetben - valószínűleg Ausztria, vagy Svájc, Dél-Németország körzetében. A réz kések egyike a mai Spanyolország, másika a mai Franciaország körzetéből származik. Az arany tárgyak egész Britannia területén a legkorábbi arany tárgyak.

Ha egyszer Közép-Európára utalnak az izotópos vizsgálatok, nézzük meg, mi volt a korabeli Közép-Európa kulturális állapota! A Kárpát-medencében a rézkor a világon elsőként fejlődött ki az i.e. 5. évezredben. A fémmegmunkálás úgyszintén a Kárpát-medencében volt a legfejlettebb - tehát ha az izotópos vizsgálatok eredményét összevetjük a régészeti-kulturális tényekkel, szem előtt tartva Stonehenge Királyának rendkívüli gazdagságát, úgy tűnik, még egy lépéssel pontosíthatunk: az Íjász Király minden bizonnyal a Kárpát-medencéből, illetve a Kárpát-medencei kultúrkör közvetlen környékéről származhat. Vegyünk most mindehhez még egy fontos, eddig meglepő

módon nem mérlegelt tényt: a tényt, hogy Stonehenge Királya íjász volt. Igaz, maga az íj elkorhadt az évezredek alatt, de a homokkőből készült könyökvédő, ami védte az íjász könyökét az íj visszacsapódásától, egyértelműen azt jelzi, hogy nagy erejű, messzehordó, visszacsapó íjat használt, vagyis reflexíjat. Köthető-e a reflexíj valamely néphez? Az első reflexíj ábrázolások, úgy tűnik, az i.e. 2. évezredből, a hikszoszok (ismeretlen eredetű lovasnép) korából maradtak fenn Egyiptomban. A lovasnépek eredete pedig - meg kell állapítani - a magyarokhoz vezet el bennünket. Mario Alinei (http://en.wikipedia.org/wiki/Mario_Alinei), az utrechti egyetem nyelvészet professzora, az UNESCO "Európa Nyelvészeti Atlasza" volt elnöke, a Quaderni di semantica review nyelvészeti folyóirat alapítója és főszerkesztője nemrég magyarul is megjelent könyvében (Ősi Kapocs, 2005, 458), azt írja: "a lovaglás tudománya a puszták térségében a rézkorszak elején született, a még egyesült uráli nyelvek lovas szókincse ekkor alakult ki." Ha tehát a magyarokhoz fűződik a lovaglás tudományának feltalálása, és a lovas kultúrához a visszacsapó íj feltalálása, akkor szükségképpen a magyarok találták fel a visszacsapó íjat. Ez a következtetésünk megegyezik az ismert történelmi tényekkel. A Magyar Nemzeti Múzeum (http://www.museum.hu/search/permanent.asp?IDP=1830&ID=55) honlapján szereplő "Kelet és nyugat határán - A magyar föld népeinek története" c. cikkből idézve: "Az eurázsiai nomád hunokat pl. a hadviselésben (pl.: reflexíj), a hitvilágban (üstök) és a viseletben (ékszerek) hozott újdonságaikkal jellemzik." Hasonlóképpen: "Hunok - gepidák - langobardok" c. cikkükben Bóna István, Cseh János, Nagy Margit (http://www.bkiado.hu/netre/netre_hungeplan/hungeplanjobb_metaval.htm) így írnak: "Az antik kortársak egységesek voltak abban, hogy a hunok katonai sikereiket páratlan tökélyre emelt lovasíjász harcmodoruknak köszönhették. Lovuk télen-nyáron fáradhatatlan volt, csontmerevítős reflexíjuk valóságos csodafegyvernek számított, elől-hátul magas kápájú nyergükből előre vagy hátra fordulva sűrű, jól célzott nyílzáporral bénították meg s zilálták szét ellenségeiket. Nem véletlenül volt egyik hatalmi szimbólumuk és méltóságjelvényük az aranylemezekkel díszített vagy bevont "aranyíj", amely ma már jónéhány példányban ismert hun vezetők sírjából vagy halotti áldozatából."

Tény, hogy a visszacsapó íj még a magyarok árpádi visszajövetelekor is újdonságszámba ment Európában. Képzelhetjük, mit jelenthetett egy ehhez hasonló csodafegyver 3000 évvel korábban, Nagy-Britanniában! Nehezen tagadható tényként kell értékeljük, hogy jelentős súlyú tárgyi bizonyítékokat találtunk Stonehenge Királya és a magyarság korabeli jellemzői között. Mindez annál inkább figyelemre méltó, mert egy sor újabb, alapvető fontosságú tény megerősíteni látszik a magyarok és a kőkörök, köztük Stonehenge kapcsolatát - lásd sorozatunk további részeit.

(folyt. köv.)